

**Moja žena ni dovolj dobra
za mojo mamo.**

**Mia moglie non fa abbastanza
bene
per mia madre**

kratka komična radijska igra

Mateja Perpar 2020

DRAMATIS PERSONAE:

Francesco – kustos v muzeju, cca 30 let, prijazen in pohleven, mož Giulie Chiare

Antonio – Francescov prijatelj iz šolskih let, psiholog

Giulia Chiara – Francescova mlada žena, cca 28 let, vročerkvna in jasna

Mamma – Francescova mati, cca 65, vročerkvna in jasna

Emilia – Francescova sodelavka, sprva vsa nežna, eterična, nato takšna kot prvi dve

I.

Živžav italijanske ulice, veselo pogovarjanje, zvoki vesp in trobljenje. Vse osebe v drami govorijo z italijansko melodijo, ravno dovolj, da razumemo njihova strastna čustva, a ne preveč, da niso karikature.

A: Ciao, Francesco! Sto let se nisva videla! Kako gre?

F (*veselo*): Antonio! Ciao!

A: Se ti lahko pridružim?

F: Ma, seveda! Tu, samo da odmaknem torbo. Ecco...

A (*drsanje stola po tlaku*). Ah... Kapučino in cornetto, prosim.... In? Služba? Ti si v muzeju, ne? Je najbrž mir...

F: Se nimam kaj pritoževat. V muzeju je krasno.

Premor.

A: Ja? Ampak... si nekam namrščen. Doma vse v redu?

F (*odmahne, otožno*): Eh, doma. Ah, kaj bi...

A: Ne, ne, povej. Se pozna že sto let, daj... boš pa ja profesionalcu zaupal.

F: Eh, pa me boš analiziral...

A: Jaz vse ljudi analiziram, ne morem si pomagat. (*zven skodelice in krožnika, ki ju natakara postavi na mizo*): Hvala.... No, daj. Kaj, si pod stresom? Zakonske težave?

F: Ah, skoraj sem ob pamet. Moja Giulia Chiara, moja žena... je krasna ženska. Srečen moški sem. Je lepa, pridna, me ljubi... samo je ognjevit in jezik ima dolg.

A (*razumevajoče*) Mhm.

F: In se ne razume z mojo mammo, Federico.

A: Kaj ste skupaj? Sem mislil...

F: Ne, ne. Ne živimo skupaj, midva z Giulio sva v svojem stanovanju, mamma je v hiši, samo je vdova, oče je umrl pred 5 leti, in tako večino dni preživi na obisku pri meni ali pri sestri. (*premor*) Pri meni je večkrat. (*premor*) Nekaj časa je šlo, skupaj smo pili kavo, klepetali... (*vzdihne*) zdaj se je začela pa vtikati v Giulijino kuhinjo in gospodinjstvo... in je grozno. Giulia Chiara je spretna in jaz rad jem vse, kar skuha. Ampak mamma se kar naprej zmišljuje. Tako se kregata, da me je kar strah. Nič, kar Giulia skuha, kar naredi, ni dovolj dobro za mammo, v vse se vtika, ves čas soli pamet. In jaz sem potem vmes, vsaka me hoče imeti na svoji strani... O takih stvareh sem slišal pred poroko od prijateljev, pa nisem verjel, da se lahko zgodijo.. je kot v Dantejevem Peklu...

V ozadju že med branjem pisma zaslišimo 'O sole mio', v ospredju debata, ki hitro napreduje v ognjevitosti, rožljanje krožnikov in posode.

Mama: (*še zmerno*) Kaj boš dala zaena jajca sem noter? Ta dva si mela že ves teden v hladilniku... Saj sem ti rekla, da bom prinesla sveža. Evo, tu v košari... na!

Giulia: (*še zmerno*) Mejte jih vi. Ta niso stara, so čisto dobra, jih je treba porabit.

M: (*očitajoče*) Zakaj šparaš na mojemu sinu? Kaj ti ni zadosti dober? Saj ti vse da.

G: (*nejevoljno*) Pa kaj govorite, Federica?

M: (*se ogreva*) Če boš dala ta stara jajca v lasagno, lahko dobi salmonelo in bo umrl. Moj Francesco! Moj sin!

G: (*še zmerno*) Ne bo umrl. In ne delam lasagne, delam timballo di candele e melanzane...

M: Maaaaa! Kakšno kompliciranje! Kaj nimaš nič drugega za delat? Si že vse zlikala?

G: (*glasneje, preteče*) Francesco, reci mami, da me pusti pri miru!

F: (*poskuša, uvidevno*) Mamma...

M: (*ljubeče*) Francesco. Ti si utrujen od službe. Pusti ženskam, da te postrežemo. Zato smo ženske. Sedi tu. Giulia, naredi kavo.

G: (*izgublja potrpljenje*) Jaz delam zdaj kosilo! Pa vi mu jo skuhajte, saj ste tukaj kot doma!

M: (*vzdihne*) No, ne zdaj vpit name.. Jaz sem mamma tvojega moža.. (*zaropota s posodo*) Dobro, bom jaz... Ma, glej, kako maš umazano kafetjero...

G: (*besno*) Francesco!!!

F: Mamma...

M: Pa kaj, saj je res... Moja kafetjera sije. Sije!

F: Pa mu jo skuhajte pri vas doma, namesto da ste ves čas tu!!!

M: Francesco, kaj slišiš?! Tvoja žena me podi! (*tragično*) Ja, kaj sem jaz dočakala... da lastnega sina ne smem obiskovat... Mar bi umrla takrat, ko je šel Giuseppe.... (*smrka, dramatično*) Stara in sama...

F: Mamma, daj, saj ni tako hudo, Giulia Chiara ni tako mislila...

M: (*smrka*) Kaj ne?! Videt me ne more.

F: Mamma, ni tako.

M: (*smrka*) Kaj ni?! Vprašaj jo! Poglej, kako me gleda!

F: Giulia, daj, saj ti ni odveč, če je mamma malo tu...

G: Malo lahko, ampak na kosilu ne bo ostala...

M: (*ogorčeno*) KAJ?!

G: Imava goste, Francesco ve, že dva tedna se menimo, danes pridejo moje sestre.

F: (*se zdaj domisli, da je res*) O, ja, ja. Res, je. Mamma, saj razumeš...

M: Se pravi ne kuha te izmišljotine zate, ampak za njih! Ma!
Daj jajca nazaj!

F: Mamma!

M: Kaj, jaz imam malo penzijo in ne bodo te čarovnice na moj račun živele... (*smrka*)

G: Da vas ni sram! To so moje sestre, moja familja! Ena je zdravnica, druga je profesorica, tretja je veterinarica...

M: (*ji upade v besedo*) No, naj ti da kaj, da boš bolj prijazna, ti beštija.

G: AH! (*ponori*) Via! Zginite, vešča stara! VEN! Da bi vam tur na nosu zrasel, da se vam možgani okoli obrnejo, da se vam veke posušijo, ko samo druge gledate, Vzemte ta jajca, evo! (*tresk jajca, ki se razbije ob steno*)

F: (*v šoku*) Giulia!

G: *(divja)* Evo! *(spet tresk jajca, ki se razbije ob steno)*. Ni samo kafetjera svinjska, tudi stena je! Tako je pri nas! Evo vam jajca! *(tresk jajca, ki se razbije ob steno)* Pa jih polizite dol!

M: *(mirno, občuteno)* Francesco, kako lahko živiš s to štrego?!

F: *(nesrečno)* Mamma, daj... Giulia Chiara...

Zvoki divjanja in kričanja se nadaljujejo, nato počasi zbledijo. Spet v ozadju zvoki ulice.

A: Ha! Klasika.

F *(nadaljuje)*: Dio, popolnoma sta me zdelali. Nisem vedel, katero naj gledam – za nekaj trenutkov sta se mi zdeli čisto enaki! Dve spačeni gorgoni, ob katerih so mi drevene noge in misli. Mamma je potem odvihrala, zaloputnila vrata, da je kar omet letel s stene, Giulia Chiara pa je v popolni tišini skuhala najbolj pekočo jed, kar jih je bilo kdaj na mizi, dva dni sem vsi kašljali in se solzil po tistem kosilu...

A: Pa kaj nisi nič rekel?

F: Eh, ti imaš gotovo več izkušenj s krotanjem žensk kot jaz... Mamma mi je vedno govorila, da moram biti poslušen in nežen do občutljivih ženskih bitij. Nimam orožja za take boje, niti orodja za popravilo odnosa. Vse noči prejokam.

A: Ojoj!

F: Kaj naj storim?

A *(vzdihne)*: Francesco, ti si ujetnik v levjem brlogu.

F *(tragično)*: Ja

A (*vedro*): Ampak, po mojih izkušnjah stvari najbrž niso tako brezupne, kot se zdijo. Ženske so zagonetna bitja. Bi rekel, da se tvoja soproga in mamma med prepiranjem in merjenjem moči prav dobro počutita, če ne celo zabavata. Dame imajo rade dramo. Moški smo bolj občutljivi in miroljubni, cenimo varno rutino domačega zapečka.

F (*ne preveč veselo*) Hm.

A: Zato nima smisla zapravljati energije. Moja terapevtska intuicija, podkrepljena z dobro mero izkušenj, mi pravi, da bi bil vsakršen napor 'krotenja' dam bob ob steno. Takoj, ko se boš postavil na eno stran, bo eno milo nežno žensko bitje ponorelo na drugi. (*didaktično*) Na srečo pa za takšne primere obstaja starodavna taktika.

F (*upajoče*): Kaj res?

A: Ja. Tvoji dve ženski bosta v vojni druga z drugo, dokler se ne prikaže tretja. Ob pogledu na namišljeno tekmico pa bosta zagotovo združili moči.

Premor.

F: In, kaj naj naredim?

A (*suvereno*): Poišči eno žensko, najbolje kolegico, ki je vročekrvna in razpoložena za šale, in jo predstavi ženi in materi. Naj se obleče prikupno, vendar ne preveč izzivalno. Prijazno se pogovarjaj z njo, po službi pojdita na kavico, izkazujta skupne interese. Občasno se vrni iz službe 20 minut pozneje kot običajno. Vse ostalo bo opravila ženska domišljija.

F: Ja? Misliš da to deluje?

A (*svareče*): Preizkušeno. Toda pozor! To je bistveno! Ne ujemi se v zanko! Ne dopusti, da bi tretja dama zares omrežila tvoje srce. In ne se slepiti – gotovo bo poskusila.

F: Misliš?

A: Vem. Pa še to: dame imajo rade odločne moške. Namesto, da ponoči jokaš, rajši udari s pestjo po mizi. Tebi bo odleglo, njej pa bo všeč, ker ima moškega, ki ga lahko spoštuje. Ja?

F (*ne povsem prepričano, a ni drugega izhoda*): Bom poskusil.

II.

V ozadju italijanske canzone ali operne arije, v ospredju govor.

Giulia Chiara mrmraje popeva ob glasbi in rožlja z lonci, hišni zvonec trikrat zaporedoma hitro pozvoni, koraki po stopnicah, nato vstopi Francesco.

F: Ciao, Giulia Chiara. (*jo poljubi*) Mmm, kako diši!

GC: Ciao, Francesco. (*poljubček*) Ja, ma bo samo navadna pašta z baziliko in parmezanom.

F: Ampak, ko ti skuhaš, je najboljša na svetu. (*jo še enkrat poljubi*)

GC: (*zelo zadovoljna*) Mmmm, zdaj bom dala vodo za špagete vret. Sem te čakala, da bodo sveži.

E: (*med prejšnjim govorom jeni koraki v petkah po stopnicah*)

Buongiorno.

GC: (*presenečena*) Dober dan?

F: Giulia Chiara, to je Emilija, moja sodelavka.

E: *(zelo prijazno)* Piacere. Me veseli.

GC: *(ne tako zelo prijazno)* Tudi mene. Francesco?

F: Ehm... Emiliji je počila guma na vespi, pa mehanik lahko pride šele jutri... Eee... kaj lahko pašta počaka, pa bi jo na hitro peljal domov?

Zvonec vhodnih vrat trikrat zaporedoma pozvoni.

F: O, to je mamma... Ma, kaj zdaj hoče spet? *(zarotniško)* Jo pošljem stran?

GC: *(brezbrižno, precej hladno)* Ne, če je že tu, pa naj pride na kavo. In... kdaj boš nazaj?

F: Tako, ko bo mogoče. Ni daleč, pet kilometrov, ampak ne more vespe dat na avtobus, jo bom s službenim kombijem odpeljal.

Počasnejši koraki po stopnicah.

GC: Emilija, bi kavo? Kozarec vina?

Vstopi Mamma.

M: Buongiorno vsem! Francesco, sine. *(ga poljubi)*

E: *(silno prijazno)* Hvala, ne pijem kave, mi suši kožo. Ponavadi zjutraj zeleni čaj in potem samo vodo. Hvala vseeno.

M: Francesco, kdo je to?

F: Mamma, to je Emilia, moja sodelavka iz muzeja, strokovnjakinja za mozaike... eee... ji je šla guma na vespi, jo peljem domov.

E: *(zelo prijazno)* Me veseli.

GC: *(ne tako zelo prijazno)* Tudi mene. Francesco, ma kdaj boš nazaj? Da te Giulia Chiara ne čaka s pašto. Mrzla pašta ni dobra.

F: Takoj, mamma, takoj, ko bom lahko.

M: Ben, dobro. Te bova počakali tukaj, ne Giulia Chiara?

GC: *(kratko, zadržano)* Ja.

F: Greva, Emilia.

E: Ja, greva hitro. Lepo se imejte. Nasvidenje. Lep dan.

GC in M: Nasvidenje...

Vrata se zaprejo, slišimo njune korake po stopnicah, nato motor kombija, ki izgine v daljavi.

Kratek premor.

M: Štrega priliznjena.

GC: *(zadržano)* Hm. Kafe?

M: Hvala. *(cingljanje žlice ob skodelico, prezirljivo)* Ne pije kave... pha. Zeleni čaj, ma kaj sploh je to...

GC: *(zadržano)* Vseh sort jih je.

M: Opleta s temi blond lasmi. Pa kake pete ima.

GC: Jih že rabi, da dela mozaike.

M: Ma, kaj tebi je vseeno, da jo pelje domov?

GC: *(zadržano)* Glejte, kaj jaz morem, saj nisem vedla. Samo me jezi, ker mam še druge stvari za naredit. Stanovanje se ne pospravi samo.

M: Ja, ti si pridna. Imaš vedno pospravljeno... Giulia Chiara, poslušaj me. Ženska mora svojega moškega vedno držat na kratko, zapomni si to. Jaz sem starejša, imam izkušnje. Povohaj ga vedno, ko pride domov. Moški so koštruni, bi šli za vsako, ki jim malo pobleja. In take pridne so najhujše. Gleda milo ko devica v cerkvi dol s slike, v glavi pa... Ha! Povohaj ga! Povesod!

GC: *(zadržano)* Ne vem, če je tako hudo.

M: Drži ga na kratko, ti rečem. Jaz sem tudi Giuseppeja in sva mela srečen zakon, dokler ga ni infarkt.

GC: Hm... boste še kavo?

M: Prosim. *(zarotniško)* Ja, daj... Veš, kaj ti še povem. Giuseppe je ponavadi ob sobotah....

Pogovor zbledi, se prelije v glasbo, ki traja nekaj časa, nato zvonec vhodnih vrat trikrat zaporedoma pozvoni.

F: *(zadihan, z občutkom krivde)* O, ma, končno, Giulia Chiara, oprosti, malo dlje je trajalo, Emilia živi v enem klancu, tako sem se namučil, da sem vespo noter v hišo spravil...

GC: Če si samo vespo noter spravil...

F: *(ne dojame)* Ja, kaj pa.

Premor.

F: *(plaho)* Giulia Chiara, kaj si jezna name?

GC: *(kratko)* Ne, vse je v redu. Tu je pašta. Ma je hladna. Jej, jaz sem že prej.

F: Mmm, hvala... *(plaho)* Vseeno je dobra....

III.

Glasba. Nekaj časa traja, nato se prelije v brnenje sesalnika za prah. Zvonec vhodnih vrat trikrat zaporedoma pozvoni. Tek korakov po stopnicah.

F: (*zadihan, z občutkom krivde*) O, Giulia Chiara, oprosti, ker sem pozen,

GC: ...Spet...

F: Ja, oprosti, ker sem spet pozen... v službi smo imeli sestanek...

GC: (*izključi sesalnik*) O mozaikih?

F: Kaj? Ne... ehm... o, ma, o kakšnih mozaikih? O selitvi razstave v Otranto... saj sem ti pravil...

GC: (*ga prekine, kratko, brezbrizno*) Sem pozabila... Aja, danes ni kosila. Nisem kuhala. Sva šli s tvojo mamo na tržnico in tam sva klepetali na kavi.

F: A...? Ma... sem kar lačen...

GC: Sem mislila, da boste tam v službi kaj jedli.

F: Pa saj ti vedno skuhaš. Vedno jem doma.

GC: Ješ, če je. Danes ni.

Glasba. Nekaj časa traja, nato se prelije v zvoke kavarne ob cesti. V ozadju klici, zvonci koles, brnenje mopedov. V ospredju pogovor.

E: (*navdušeno*)... V srednji Ameriki so pa stara ljudstva tudi znala delati mozaike in so z njimi krasili maske in ščite in... ročaje nožev... pa majhne kipce. V glavnem s turkizi. Narezali so jih na majhne koščke, spolirali in s smolo prilepili na les, na kost, na zlato, celo na školjke. To sem vse videla v muzeju v Mexico Cityju. Prekrasno!... Francesco, si v redu?

F: (*rahlo otožno*) Ja, v redu sem. (*vzdihne*) Koliko ti veš, Emilia. S kakšno ljubeznijo govoriš o mozaikih.

E: (*poetično, zasanjano*) Ja, mozaiki so meni kakor življenje. Nežno, nežno in pazljivo moraš koščke zložiti skupaj, z veliko ljubezni, da ne gre kaj narobe. Umetnost mora biti vedno nežna in polna ljubezni. V umetnosti ni prostora za grobost... Ti si tudi tako nežen, Francesco, kaj nisi?

F: Ja, sem... sem...

E: Ja, sem opazila... Nežni ljudje... veliko trpijo.

F: Hm...

E: Glej, če hočeš... lahko prideš en dan k meni na kavo ali na večerjo, pa ti pokažem dva kipca, ki sem ju našla med izkopavanji lani. Nista veliko vredna, ampak tak prijeten spomin. Malo sta hecna... erotična... Tebi bosta tudi všeč... Pa... svoje slike bi ti rada pokazala...

F: Slikaš?

E: Ja... v bistvu sem začela, ko sva se predlani razšla s fantom. Sem bila tako sama, tako žalostna. Narava in slikanje sta mi pa pozdravila srce.... ko slikaš, nisi nikoli sam... Lahko prideš že danes na večerjo, če imaš čas... me zanima tvoje mnenje...

F: O.. eh... ne vem...

E: (*zelo prijazno*) Ja, saj nič ne silim, razmem, če nočeš zaradi žene...

F: Kako to misliš?

E: Ja, da ne bo kaj sumila. Ene ženske so tako... posesivne... Hočejo, da je moški kot en... zlati prinašalec... Jaz imam rada bolj neukročene... Fanta nikoli nisem spraševala, kam gre in kdaj pride...

F: *(se zelo hitro odzove)* Giulia Chiara ni posesivna.

E: Kako krasno zate.

F: Veš, da bom prišel. Me zanima, kako slikaš.

E: O, lepo! Bom naredila strozzaprete all'arrabbiata. Za prste obliznit, boš videl. Ob pol devetih?

F: *(mu je malo nelagodno)* Kaj lahko ob osmih?

E: *(s pomenljivim premorom in glasom)* Veš, da. Ciao, Francesco.

F: Ciao, Emilia.

Glasba. Nekaj časa traja, nato zvonec vhodnih vrat (drug zvok kot pri domačem zvoncu). Glasba se prelije v melodijo iz Botra (Speak Softly, Love). Emilija odpre vrata.

E: Kar naprej, oooo, te so zame? Krasne, mmm, kako dišijo! *(zvoki poljubčkov na lice)* Pridi noter, no.

F: Mmmm, tudi tu nekaj zelo lepo diši...

E: Ja, takoj bo, sem že dala pašto kuhat... Počuti se kot doma. Na mizi je vino, bi ti, prosim lepo, odprl steklenico?

F: Ja, seveda...

E: Tam v predalu je odpiráč... Evo, tole je kuhano, *(žvenkljanje posode)* greva jest, je najboljšé, če je vroče. Izvoli.

F: *(pok zamaška)*Hvala. Mmm... ti nalijem? *(zvok nalivanja vina v kozarec)*

E: Ja, prosim. Tako. Buon appetito, Francesco.

F: Buon appetito, Emilia. Pa čin! *(trčita s kozarci)*

Premor.

F: Kako si rekla, da se imenuje tole?

E: Strozzaprete. Sem jih sama naredila, po receptu od moje none. Ta oblika pašte spominja na vrvi, je pa z njo povezan cel kup legend. Dobesedno ime pomeni *davi župnika*, ker se je nekoč baje en požrešen duhovnik tako basal z njimi, da se je zadavil... Tako da pazi, Francesco. *(glasba utihne)*

Se smejeta.

F: Mmm, res so dobri... Ni nevarnosti, jaz nisem župnik.

E: *(zapeljivo)* Vem, da nisi, ti si polnokrven moški... Ups, malo omakice imaš na bradi... Čakaj, bom jaz... *(oblizne prst)* Mmm... *(se smeje)* Kako maš trde kocine... ko ježek...

Premor.

E: *(zapeljivo)* Kaj razmišlja moj Francesco?

Premor.

F: *(zamišljeno)* Giulia Chiara je tudi tako naredila...

E: *(ne več dobre volje)* Kdo?

F: *(zasanjano)* Moja žena. Mi je kuhala, ko sva bila še fant in dekle... V eni majhni, mini kuhinji v njeni garsonjeri... ko sva bila še študenta...

Tako je bilo malo prostora, pa je vse skuhala na enem gorilniku... Ni mi bilo jasno, kako ji uspe... In potem sva jedla, je imela samo eno vilico, jaz sem pa z žlico... in mi je šlo po bradi.... in ona je tako... s prstom obrisala... kot ti.

E: *(rahlo cinično)* Lepo.

F: Emilia... saj sem rekel, ne, na začetku... zakaj bi rad, da se malo pretvarjava...

E: *(slabe volje, obtožujoče)* Moški ste vsi isti.

F: Emilia...

E: Vsi ste isti... *(se čedalje bolj razburja)* Najprej nas milo gledate, nato pridete k nam, se nam dobrikate, ko skuhamo, požrete, nas poseksate, pa greste!

F: *(se smeje)* In ve nam kuhate, da bi vas poseksali.

E: *(pobesni)* Kaj, ti se boš norca delal?! *(udari po mizi)* Zgini ven iz moje kuhnje! Mrcina!

F: *(se smeje)* Daj, Emilia...

E: Zgini ven! Vai! Ne boš ti moje pašte jedel! Marš!

F: Okej, okej... Samo da se obujem, no.

E: Ven! VEN!! Ma, škoda, ker se nisi zadavil! *(tresk kozarca, ki se razbije ob steni)*

F: Ej, ej, saj že grem...

E: VEN! *(tresk kozarca, ki se razbije ob steni, nato se zaloputnejo vrata)*

F: Uf... *(pri sebi)* Ma, kaj je s temi ženskami...

IV.

Glasba. Hišni zvonec trikrat zaporedoma hitro pozvoni, koraki po stopnicah, odpiranje vrat.

GC: (*ostro, resno*) Kje si bil?

F: (*plaho*) Eee... sem šel zunaj jest...

GC: (*ostro, resno*) Pridi sem, da te povoham... Hm... Arrabbiata?

F: (*plaho*) Si.

GC: Pa saj ne maraš arrabbiate.

F: (*otožno*) Ni bilo drugega...

GC: Hm... Pa zakaj nisi prišel domov jest?

F: Če mi pa ne skuhaš več.

GC: Če si pa ves čas s tisto... kozo.

F: (*vzdihne, spokorniško*) Giulia Chiara... veš, jaz sem se delal, da sem z njo... samo zato, da bi se ti... da bi bili ti in mama na njo besni...

GC: Kaj?

F: ... In se ne bi kregali med sabo...

GC: Ma, kdo je že slišal večjo neumnost?!

F: Ker jaz ne morem živeti, če se vidve kregata.

GC: Francesco. .. Joj, moški... Naj ti nekaj razložim. Midve se kregava, ker se snaha in tašča morata kregati!

F: A?

GC: Ja! Tvoji mami je dolgčas, živi sama, odkar je tvoj oče umrl. Leta in leta je bila sama in ni imela nikogar, zdaj, ko sva midva poročena, ima pa mene.

F: A?

GC: Človek se mora z nekom prepirati, da grejo čustva ven. Kaj pa jaz? Si sploh pomislil name? Kako naj pa meni odleže? Kaj hočeš, da se rajši s tabo kregam?

F: N..ne.

GC: No, evo. Midve s tvojo mamo se skregava in potem smo vsi v redu.

F: Ampak, zadnjič si metala jajca...

GC: *(občuteno)* Ja, tako so me razjezile kolegice v službi...

Premor.

GC: *(strogo)* In kaj je zdaj z Emilio?

F: Ma, nič. *(vzdihne)* Giulia Chiara, jaz te imam rad, jaz hočem biti s tabo.

GC: *(ljubeče)* Jaz te imam tudi rada, Francesco. Zato pa sem s tabo. In tudi tvoja mamma je v redu ženska.

Se poljubita. Glasba.

GC: Samo to ti povem: če te še enkrat vidim s tisto kozo, boš imel ti mozaik na riti!

Se smejeta. Glasba izzveni.

Konec.